töine, enge möñi kulutap Juñala sönna tassatse waimoga, möñi waljo kelega, möñi pûwwap kalle sõant pima nink õliga pehmendada, möñi raudwassaraga pörrutada, — siski om kigil ûts sesaña pohhi al, kelle pääl neña saiswa: Jesus Kristus täämba nink hommen nink iggawetses ajas. Sesaña pohja päle omma ka kik juttuse siin ramatun kinnitetu, ûts usk, ûts arm, ûts lotus käûp neist kigist läbbi, nink ûtteainustke ei olle neide sean, mes mitte es peas kõlbama parrandamises nink juhhatamises õigusen nink pühhausen läbbi Jesuse Kristuse meije Onnisteggija. Kahjo, et meije Tarto- nink Wõrromaal sõrast juttuseramatut ei olle! Ramato hind om 1 rubla höbb.

14) Ma-ilm ja mõnda mis seal sees leida on. Tullosaks ja õppetlikkuks aeawiteks Marahwale. Essimene and. 13 pildiga. Maksab 15 Kop. höbb. Tartus 1849. H. Laakmanni kirjade ja kulloga trükkitud. Teine and. 15 pildikujjoga. Kolmas and. 11 pildikujjoga. Neljas and. 16 pildikujjoga. Wies and. 13 pildikujjoga. (Eggaûts and massap 15 Kop. höbb.)

Se ramat om se tarbis kirjutetu, et marahwas oppust saas loodasjust ma pääl nink taiwa küllen nink mitmasuggutsist asjust, mes iñemiste tarkuse läbbi ma pääl omma sündinu nink wäljamõtteldu. Kel armomeel om meije armsa ma-rahwa wasta, sel om halle nätta, et ka ne kige targemba marahwa seast, kea lomust terrawa nink möistliko omma, ni mitmin asjun kigist mu rahwa seltsist teedmise nink tundmise polest ni wäga omma pärrajänu, et töise rahwa wäikekolilats targemb om kui meije marahwa täwweline mees. Se ruñalus nink tundmise pudus tullep sest, et marahwa-kolin muud oppust ei anta, kui ennege Juñala sõña luggemist nink laulmist. Saap lats kolist wallale, sis wõttap maja- nink põllo-tõ tedda kinni nink peap tedda ahhilan, seni kui ta mulda lät. Sest et ta norelt ei olle opnu ilmliko asju tähhele pandma nink neide pohja kätte sama, sepärrast jääp teña möistus õtsekui suikma nink sesaña kallis Juñala ande ei olle teñal sugguke abbis, oña eggapäiwast tõõdke targembide säeda nink tallitada, kui essa nink essaessa omma säednu nink tallitanu. Ta ellap ni kui ûts tõlojus üttest päiwast töise, sepärrast jääp teña ka ni ruñalas, kui tõlojus, nink jääp su ammule saisma ehk rapputap uskmata pääd, kui saksa kolipois teñale juttustap, mes ta kolin om opnu taiwa tähtist, wõerama ellajist, kunstlikust tõõst, ni kui aurowankrist nink muist sõratsist asjust. Kui ta ka tahhas hä melega tarkust otsi, ta ei sa kostkipoolt oppust. Kolitu saksa mees, ke oña seltsi rahwa sean ellap, kulep siin nink sääl üttest nink töisest asjast kõñelewat, nink kaswatap jo se läbbi oña tundmist, ehk ta loep sõratsid ramatid, mea nisuggutsist asjust oppust nink selletust andwa. Ent kui ma-mees ka pässep möñikörd oñast tõõst wallale nink läbbäp külla ehk körzi; mes ta sääl kulep muud, kui tühja jutto, kellest keake weel ei olle suurt tarkust kätte sanu! Makoli ramatid trükkitas ka jo mitmast rahwa põlwest nink wõip neid peake linast oddawalt saija; ent seni ajani ei olle paljo muid ramatid wäljatulnu kui ennege sõratsid, mea Jummala sõña oppust andwa, ent ilmlikust asjust sõnnake ei lausu. Ent siin pakkup nüüd ûts marahwast armastaja saks sõrast ramatut, mes tallorahwale teedmist, oppust nink selletust annap kigist sõratsist ma-ilma asjust, mes waja om teda sellele, ke oña möistust Juñala tahtmise pärra tahhap pruki. Sest ramatust ei olle seni ajani eñamb wälja tulnu, kui wiis andet ehk jaggo, eggaûts ande kige wähhembalt nelli poognat ehk 32 suri ehk sõratsid lehhekülge, mea wäljatullewa, kui poognat weel töisikörda kokkomurtas. Ramatokirjutaja tunnistap essi wijendama ande pärrametse lehhe külje pääl, et ta jättap nüüd asja kullemise päle saisma. Meije sõwwame kigest sõamest, et se kullemise aig rutto ärralõppes, nink sesaña Juñalast wäga kalli andidega õnnistetu ramatokirjutaja pea jälle oña tõõd üllespõttas nink selsañal wisil kui seni ajani sedda eddesi ajas. Sest mes teña ettekannap, möistap teña rahwale ni täw-